

Αλισάχνη ηρώων

Ακριβοθώρητη γίνεται ,ολοένα και περισσότερο ,η παιδαγωγία εις την ουσία της ζωής σήμερα ,στο παγκόσμιο κυρίαρχο σύστημα του οικονομισμού .Θέτει τούτος εκποδών την ποίηση οράματος του καλού καγαθού ,εξαχρειώνοντάς την ως αχρείαστη πολυτέλεια μη ρόλον λυσιτελή βαστάζουσα εντός της ακαταμάχητης οικονομικής πραγματικότητας και των αμέσων αναγκών της .

Αποψιλώνεται από αξία επικοδομητική του πολιτισμού ,η ηνιοχούσα τις επιθυμίες εγκράτεια και μοχλεύεται στην κοινωνική ζωή ,με σκοπό το κέρδος, η δάνεια κι απαστράπτουσα πέραν πάσης υπερβολής , ευωχεία των αγαθών.Αν η εκ της παιδαγωγίας εις την ανδρεία του ήθους και εις την εκγύμναση της απότοκης ρωμαλαίας τόλμης του ,απέδιδε δυνητικά ήρωες ,τότε κατ'αντίθεση ,η εξ απαλών ονύχων προτυποποίηση ως ιδεώδους της φυσικής απληστίας ,δημιουργεί αιτιακά υποστηρικτές των αγορών του χρήματος ,κυνηγούς θησαυρών.Η πρώτη εκδοχή αποδίδεται ως δυνητική ,διότι ο ανδρείος διέπεται έως τα μύχια από το σπανίως απαντώμενο ως ενδιάθετο της υπάρξεως συστατικό, τον δυναμισμό της τελειώσεως .Αυτό τον καθιστά αυτοτελή κι ελεύθερο ,«τα μεν οπίσω επιλανθανόμενος τοις δε έμπροσθεν επεκτεινόμενος»(Προς Φιλιπ.3-14).Η δεύτερη εκδοχή ,με υπολογιστική ακρίβεια ,καταχώνει την όποια εκ της καταβολής του ανθρώπου ενυπάρχουσα φυσική αθωότητα ,δαυλίζοντας την απληστία με χρήμα.

Κατά την διάρκεια της κεφαλαιοκρατικής διαπορεύσεως ,επήλθε σταδιακά η αστική φιλελευθεροποίηση ,η οποία συναπεκόμισε χάριν της ολιγαρχικής συντηρήσεως του συστήματός της και την αντιπαροχή προνομίων εις τις μάζες .Η ισχύς αυτών των προνομίων ,ως προς την πολιτική της εκδοχή και κατά την χρονική διαδρομή στη διάρκεια της οποίας ανεπαχθώς λειτουργούσε προς την κατεστημένη ευστάθεια, προσέδιδε κύρος δημοκρατικών διαδικασιών στο σύστημα .Θέσμιζε κανόνες εκλογής λαϊκών αντιπροσώπων και την δεδηλωμένη πλειοψηφία στην εκάστοτε εκτελεστική εξουσία .Αποτελούσε ωστόσο αυτό ,μια πολιτική ταυτολογία των προηγουμένων δυναστικών συστημάτων ,με κεκρυμμένη την πηρυνική της πραγματικότητα πίσω από συνταγματικές υψηγορίες λαϊκής κυριαρχίας. Το διεθνές σύνθημα είναι , δύο μεγάλα κόμματα να τοποθετούνται ένθεν κακείθεν του αυτοπροσδιοριζόμενου

μεσαίου χώρου της πολιτικής μετριοπαθείας . Η εναλλαγή εις τους ρόλους εξουσίας και αντιπολιτεύσεως είναι η εκτονωτική βαλβίδα της συστημικής επιφάσεως εις την δημοκρατία .Η πρακτική του επί της αρχής επιβαίνοντος κόμματος ,εξαντλείται σε μια ησύχια ενεργειών διαδρομή εις τον δημόσιο βίο ,ως προς το ουσιώδες υπέρ των κοινών συμφερόντων έργο. Τα μη εμφανή κι ανομολόγητα εις τις θεσμικές δέλτους στοιχεία αληθείας ρόλων ,διακρίνονται όταν ενεργοποιείται το μέτρο της καταστολής .Πρόκειται για τις περιπτώσεις εκείνες κατά τις οποίες το λαϊκό συναίσθημα εγείρεται έχοντας υπερκεράσει εφησυχαστικές της δημοκρατίας μαλάξεις από τους φορείς εξουσίας και διεκδικεί ενεργητικά υπό συνθήκες ανεξέλεγκτες .Τότε γίνονται ευδιάκριτα και τα συνδεσμούντα της υπάρξεως των δύο κομμάτων εξουσίας ,στοιχεία. Τούτη η διττότητα των ρόλων τους ,εξασφαλίζει την τελική απόληψη του μένους από το κοινωνικό αμάγαλα μέσω της συμπληρωματικότητας. Ουδείς εκ των δυο επιθυμεί την εξουθένωση και την οριστική πολιτική εξουδετέρωση του άλλου . Ούτε καν ως ύστερο νοητικό απείκασμα δεν διαλαμβάνεται ,το ενδεχομένο πως η τεχνηέντως κεκρυμμένη αλληλέγγυα συμπεριφορά του εκάστοτε ευρισκομένου εις την αντιπολίτευση ,προς τον επι της αρχής επιβαίνοντα πολιτικό αντίπαλο, να μην είναι απλά ένα δείγμα πολιτικής αβροφροσύνης ,αλλά μια πράξη προκαθορισμένης συστημικής αυτοσυντηρήσεως από αυτές που δεν καθομολογούνται ουτε δηλώνονται προγραμματικά .Εφόσον λοιπόν θεωρηθεί αληθής η πρόταση ότι [κόμμαΑ συνεπάγεται κόμμαΒ] ,τότε είναι αληθής και η πρόταση [όχι κόμμαΒ συνεπάγεται όχι κόμμαΑ]. Αποτελεί την αρχή της αντιθετοαντιστροφής των προτάσεων (Αρχή της Μαθηματικής Λογικής). Εφόσον η δυνατότητα στην ύπαρξη του ενός, συνεπάγεται αντίστοιχη δυνατότητα και στον έτερο ,τότε η αδυναμία επιβιώσεως του ετέρου ακολουθείται από την ομώνυμη αδυναμία του πρώτου. Λοιποί χρήσιμοι κομματικοί βαστάζοι τοποθετούνται εις τα αριστεροδεξιά πολιτικά άκρα με σκοπό την απόσβεση των διαφευγόντων αψικόρων συμπεριφορών.

Η πολιτική εξουσία με οποιαδήποτε κομματική εκδοχή της ,από τις λεγόμενες συντηρητικές ή προοδευτικές, ήταν και παραμένει το ίδιο χειραγωγίσιμη .Η αχίλλειος πτέρνα της ,η διαχρονικά στοχευομένη κι εκβιαζομένη από τις liberal ελίτ ,είναι η διαφθορά ,ο νεποτισμός ,το παρακράτος ,η διαπλοκή με τα μέσα προπαγάνδας ,οι πελατειακές

σχέσεις.Κι όλα αυτά υπερθεματίζονται με την καθοδηγούμενη μηδενιστική αδιαφορία του κόσμου για τα κοινά.

Η εκτελεστική εξουσία ,παράγει νόμους σχεδόν ιδιωτικούς ,των οποίων η εφαρμογή ,εις την μπαγκέτα προσιδιάζει μαέστρου ενός συνόλου οργάνων πεμπόντων εις άτεχνον αχολόγημα .Κι η θεσμική δικαιοσύνη εις των νόμων αυτών την ευθυγράμμιση προσχωρεί ακρίτως ως ουτιδανή εντολοδόχος απόφυση κι όχι ως αυτοτελής εξουσία προκρίνουσα την νομιμότητα των νόμων εις το πεδίο της θεσμικής αρμοδιότητάς της. Πείθεται τουναντίον μ'ευκολία από την προβαλλομένη ως ακαταμάχητη αιτίασή τους και γεραίρει με την επιδοκιμασία των αποφάσεων της εις την κατά παρέκλιση κάθε άλλης γενικής ή ειδικής διατάξεως στανική επιβολή τέτοιων νόμων .Είναι όλοι τους τότε ευτυχείς θιασώτες του κλίματος των παρεκκλίσεων ,έχοντας τους νέους κανόνες και τα παραγόμενα εξ αυτών κοινωνικά ήθη ,ως καθομολόγηση της εξ αρχής επιδιωκομένης ως τέτοιας ,νέας υβριδικής μετανθρώπινης πραγματικότητας.

Η κεφαλαιοκρατία ,επιθυμώντας να καθαιρέσει τις αποθήκες υπεραξίας της βιομηχανικής επαναστάσεως και μείζονες αυτών να οικοδομήσει, διαθέτοντας πλέον και την σύγχρονη τεχνολογία ως αποτελεσματικό των σκοπών της μέσο ,κινείται μεθοδικά επινοώντας οικονομικά εργαλεία δια των πολιτικών διαχειριστών παγκοσμίως. Σε περιόδους κρίσεως αυξάνει τις δημόσιες δαπάνες ,προς τον σκοπό της επανόδου στο σημείο ισορροπίας και την αποφυγή αναταραχών και κοινωνικών συγκρούσεων. Παράλληλα συνέστησε το χρήμα ,σε εμβριθές επίπεδο χρηματοοικονομικής αναλύσεως ,ως παράγοντα κέρδους αφ'εαυτού. «Πορισθέντος ουν ήδη νομίματος εκ της αναγκαίας αλλαγής θάτερον είδος της χρηματιστικής εγένετο ,το καπηλικόν...τον πλούτον πολλάκις τιθέασιν νομίματος πλήθος...»{Αριστοτέλους Πολιτικά). Έχοντας αλλοιωθεί ο ανταλλακτικός χαρακτήρας του χρήματος ως μέσου, προσκτάται αριθμού εκτατότητας έως το άπειρον ,«πάντες γάρ εις άπειρον αύξουσιν οί χρηματιζόμενοι τὸ νόμισμα»{Αριστοτέλους Πολιτικά). Όταν το χρήμα υπερβαίνει σε αριθμό ,την αξία των παραγομένων αγαθών σε παγκόσμια κλίμακα ,μετατρέπεται σε λατρευτικό είδωλο .Καθιστά τον μόχθο συσσωρεύσεως του διηνεκή και φυσικό αυτοσκοπό .Ο φιλόσοφος είχε με σαφήνεια περιγράψει το μωρόν και αφύσικον της εκ των χρημάτων συσσωρεύσεως πλούτου ,όταν αυτός σκοπό δεν έχει την νομή των

αγαθών της φύσεως κατά την εκάστου χρεία ,«...λήρος εἶναι δοκεῖ τὸ νόμισμα καὶ νόμος παντάπασι, φύσει δ' οὐθέν»{Αριστοτέλους Πολιτικά)

Όταν ο κίνδυνος διασαλεύσεως της παγκοσμίου αυτής τάξεως δονείται κυρίως από τις ανεπίσχετες και μακροχρόνια άλυτες οικονομικές περιπλοκές ,τότε ο πόλεμος δια των όπλων επανεκκινεί το σύστημα των ιδίων αξιών .Μειώνει αριθμητικά με κυνισμό ,δια των ανθρωπίνων απωλειών ,την παραγωγική βάση .Απομπλέκει δια του μηδενισμού τους, γορδιούς δεσμούς εις την παγκόσμια αγορά των δανείων.Χρηματοδοτεί τον πόλεμο δια της παραγωγής και της πώλησεως του εξοπλισμού του και αναλαμβάνει την επαναδόμηση των καταστροφών του ,δημιουργώντας έτσι ζώνες μελλοντικών οικονομικών επιρροών .Νέος ιστορικός κύκλος εκκινείται .Το γεγονός ,ότι η κυκλική αυτή ιστορική επανανάληψη, αποκτά χαρακτηριστικά ιστορικής ρουτίνας ,δεν διαλανθάνει από τα υποψιασμένα βλέμματα των απλών ανθρώπων. Εξάλλου σε κρεσέντο κρίσεων οι άνθρωποι κινητοποιούν κάθε τους κεφαλαιοποιημένη πολιτική ή γνωστική δεξιότητα την οποία προσέκτησαν κατά το παρελθόν, πιθανόν κι από τις περιθωριακές παροχές προνομίων του συστήματος .

Έτσι βαθμιαία ,το εφετόν της χειραφετήσεως καθίσταται εύδηλον ,με την εξάνθηση προβληματισμού αρχικά ,αλλά κι ενδιαθέτου πολιτικής σκοποθεσίας για την απολάκτιση της μοιραίας αυτής κοινωνικής και κρατικής ετερονομίας .Τότε και η κατεστημένη τάξη ,ανευρίσκει καινοτόμες μεθόδους ελέγχου εγκαθιστώντας έξυπνες δικτατορίες .

Απαιτείται η άμεση τύφλωση των λαών ,υπό την μορφή πολιτισμικού σοκ. Αυτή την προκαλεί ο φόβος ,κυρίως για το αγαθό της υγείας .Ένας φόβος επανατροφοδοτούμενος μέσω σκοπίμως ελλειπτικών επιστημονικών επεξεργασιών για ασθένειες οι οποίες τιτλοφορούνται ως φονικές .Η επένδυση στην επιστήμη υπό όρους ,αποδίδει κι άλλα κέρδη, αποεπενδύει όμως το ήθος των λειτουργών της .Η εξακολουθητική επίκληση του φόβου δια της χρηματοδοτουμένης προπαγάνδας των μέσων ,τον καθιστά τυρρανικό εφιάλτη. Μια κοινωνία έμφοβη είναι τότε τυφλή και χειραγωγείται με ευκολία .Την κατατρώχουν ,για χρόνο απροσδιόριστο μέσω της ασυμμετρίας των γνώσεων η οποία παράγεται από την αδυναμία προσπελάσεως εις την αλήθεια της πληροφορίας. Εξυφαίνουν ένα μείγμα εκσυγχρονιστικά εύπεπτης για το κοινό, πρακτικής αιτιάσεων

για το αναπόδραστον του υποβολιμαίου στενού μονοπατιού της ετερόφωτης διαχρονικά εξαρτήσεως .

Σήμερα η διεθνής κεφαλαιοκρατία ζωογονείται εις την σύγχρονη υπερεθνική αντίληψη του οικονομικού φεντεραλισμού ,της παγκοσμιοποίησεως των αγορών και της ενιαίας ολοκληρωτικής διοικήσεως, εγκολπώνοντας δια του μεταλλαγμένου διεθνισμού και τα κρατικά συγκεντρωτικά απολιθώματα διεθνισμών του παρελθόντος .Με αυτήν την αρχή συντάσσονται και οι κομματικές θεραπευαίνιδες των κρατών και μένουν εδραίες μέχρι νεοτέρας οδηγίας .

Η δια του εξαναγκασμού σήμερα παγκόσμια προσπάθεια προσαρμογής του ανθρώπου ,σε κανόνες ασυμβάτους προς την μεγαλωσύνη του ως θείου πλάσματος ,δεν είναι κεραυνός εν αιθρία .Σήμανε η ώρα κι ο καιρός ωρίμασε για τούτο ,διότι η κοινωνική ζωή ήταν ήδη καταδολιευμένη από την άμετρη λαγνεία του εγώ και την άνευ φραγμού πλιατσικολόγηση του ευδαιμονισμού για το χατήρι του .Άρα τα ηθικά κίνητρα κοινοτικής εξαναστάσεως ήταν ήδη κατερειπωμένα .Είχαν ήδη παραχθεί τα βουρκώδη λύματα, του διαχρονικού λουτρού της προπαγάνδας ως απότοκα .Η συστηματική της αληθείας διαστροφή, προλείανε την παραδοχή της παραδοξότητας ως λογικής ευθύτητας ,την εξεικόνιση της γελοιότητας ως ευφυίας και τον ενστερνισμό του αφύσικου ως φυσικού. Τα πάντα ανεστράφησαν κι η δυστοπία βαθμιαία εισήλθε ως νέα κανονικότητα στο ιστορικό προσκήνιο.

Ο Τήλεφος φέρων τα αθεράπευτα τραύματα της μονομαχίας του με τον Αχιλλέα,πληροφορείται από τον Απόλλωνα τον τρόπο της ίασεώς του μέσω του παροιμιώδους «ο τρώσας και ίασεται».Ποιός είναι λοιπόν ο τρώσας ,στην σύγχρονη εκδοχή του Τηλέφειου ανθρώπου; Ο ίδιος του ο εαυτός .Αυτός χάλκεψε μέσα σε χρόνους πολλούς συνήθειες ασύμβατες με την αυθεντικότητα του είναι .Αναμιμνήσκεται ο άνθρωπος το κάλλος των πανάρχαιων ημερών του ,όμως η πορεία του διερχομένη υπό το φώς της καταγεγραμμένης ιστορικότητας τον καθιστά αδρανή στα υπερβατικά άλματα προς τον εκείσε κόσμο .Επιψάυει εντός του την ασίγαστη οντολογική αγωνία ,όμως εναγκαλίζεται το θετικιστικό πνεύμα των επιστημών ως την μοναδική οδό την απάγουσα εις την ζωή. Επαναστατεί για το καλόν καγαθόν ,το οποίο η ψυχή του μετά πεισμονής αποζητά ενώπιον της προσκομιδής του ιδιωτικού του θελήματος .Δεν αναπέμπει όμως δημόσια ,αυτή του την επιθυμία ως ανατρεπτική πράξη

επενδεδυμένη με την πρόθεση «...μη συσχηματίζεσθαι τω αιώνι τούτω, αλλά μεταμορφούσθε τη ανακαινώσει του νοός, εις το δοκιμάζειν υμάς τι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον» (Ρωμ.12,2). Ψιθυρίζεται εντός του με επιμονή, ακόμη και υπό μορφήν απιστίας, η πίστη ότι συγκεκριμένος είναι, ζώσας πνοής τε και σώματος, άλας της γης. Όμως την κρυσταλωμένη του στο μέτωπο και στην καρδιά αλισάχνη, προμετωπίδα δεν την κάνει, ώστε «...ο λόγος υμων πάντοτε εν χάριτι άλατι ηρτυμένος, ειδέναι πως δει υμας ενί εκάστω αποκρίνεσθαι» (Κολοσσαείς4,6).

Οι άνθρωποι σήμερα διώκονται ευθύς μόλις εγκύψουν στη συνείδησή τους για ν'αντλήσουν νάματα από το ανεκκλήτο της εικόνας της κάλλος, αυτήν της κατοπτριζούσης την θεία πνοή εντός τους. Κι ένα από τ'αγαθά που αντλείται τότε, απαστράπτων κι υπερφυές, είναι το αυτεξούσιο κι η ελευθερία της προαιρέσεως του καθενός να επιλέξει. Και τούτη η επιλογή γίνεται άλλοτε «λιμήν των του βίου πλωτήρων» (Γ' Σταση Ακαθ. Ύμνου) κι άλλοτε βρόγχος κι άχθος αλύτρωτο.

Κι οι Έλληνες σε τούτο το σκοτεινό μέλλον που προδιαγράφεται, πώς μπορούν άραγε να σταθούν απέναντί του όρθιοι; Ψοφοδεείς λεβαντίνοι έχουν καταλήξει κατά το πνεύμα. Το σύγχρονο ελληνικό κράτος οργανώθηκε με τον καημό της μετακενώσεως του Κοραή, της εκ του διαφωτισμού εκείνης συλλήψεως ότι αν ποτέ ιδρυόταν ένα Ελληνικό κράτος, θα έπρεπε να εκδυτικισθεί, ώστε να επαναπροσλάβει από την Δύση τον ελληνισμό που είχε χαθεί. Και τούτο διότι οι Έλληνες «αγνοούν αν υπήρξε ποτέ ένα Μιλτιάδης ή ένας Αγησίλαος και που ξέρουν μόνο πως να είναι σκλάβοι ενός πατισάχ», κατά την ρήση του Βολταίρου. Το κράτος των Ελλήνων περιχαρακώθηκε στις νότιες παρυφές της βαλκανικής, σαν ένα είδος γεωγραφικού μουσείου της κλασσικής αρχαιότητας αλλά και προτεκτοράτου μαζί. Έκτοτε οι επιλογές των δυτικών προστατών και οι αντιλήψεις της Δύσεως απηχούνταν μ'έναν κακέκτυπο μιμιτισμό στο εσωτερικό του κράτους, από τους ντόπιους θεσμικούς εκπροσώπους τους, αποστειρώνοντας το πολιτισμικό απόκτημα τόσων αιώνων διαδρομής. Το νεοελληνικό γεγονός υιοθετούσε τρόπο εις του οποίου το βίωμα δεν μοσχοβολούσε η οικειότητα του δικού του ιστορικού των πεπραγμένων απανθίσματος. Ο πρόσφατος επαναστατικός παιάνας «Ελευθερία ή θάνατος» εις του οποίου το κέλευσμα αυτοθέλητα προσήλθαν οι Έλληνες, περιείχε την μέθεξη στην κοινή Ανάσταση του γένους και του Χριστού. Ο

Θούριος του Ρήγα : «Βούλγαροι, Αρβανίτες, Αρμένιοι και Ρωμιοί, αράπηδες και άσπροι, με μια κοινή ορμή ,για την ελευθερία να ζώσωμεν σπαθί», εις του οποίου το εμπνευστικόν εντρύφησαν νάμα, απηχούσε την οικουμενικότητα του Ελληνισμού ο οποίος συνδειπνεί με όλους υπό την ομολογιακή σκέπη της ελευθερίας ως προαπαιτούμενο. Η τέτοια ελευθερία εξ ορισμού ενέχει την τόλμη της θανατώσεως εις τα έρποντα και τα χαμαίζηλα .Κι ο θάνατος για την απόκτησή της ελευθερώνει θαρρετά την ομολογία πίστεως ζωής αιωνίου ως υπερτέρου αγαθού. Ημερώνει έτσι και την οντολογική της βιολογικής τελευτής αγωνία και συντρίβει νικητήρια τον δράκοντα της φθοράς . Πώς άραγε αυτό το ψυχικό μεγαλείο ενός πολιτισμού μπορεί να μεθερμηνευτεί από τους Δυτικούς με επάρκεια όταν δεν έχει βιωθεί;

Μέσα στα τριόβαθα και του πλέον καθημαγμένου ηθικά, γλωσσικά, κοινωνικά και πολιτισμικά Έλληνα εξακολουθεί ως σπίθα να συντηρείται η έμφορτη υψηλών νοημάτων παρακαταθήκη των αιώνων ,μολονότι σοβούν η αλλοτριωτική βία δύο αιώνων κρατικής υποστάσεως ,καθώς και ο καινοφανής μηδενισμός της νέας τάξεως .

Ένας άνεμος ισχυρής κρίσεως είναι ικανός να αναζωπυρώσει την φωτιά των ιδεωδών .Η παρεξηγημένη προς τους οραματιστές του ακρίτου εξευρωπαϊσμού , «Αντιφώνηση» του Οσίου Αθανασίου του Παρίου για «τον παράλογον ζήλον των από Ευρώπης ερχομένων φιλοσόφων, δεικνύουσα ότι μάταιος και ανόητος είναι ο ταλανισμός οπού κάμνουνε του Γένους μας και διδάσκουσι ποία είναι η όντως και αληθινή φιλοσοφία», εφόσον αποκτήσει την ορθή ιστορική διάσταση της προτροπής της προς το «ευγενές Ελληνικό Έθνος» για καρτερική υπομονή απέναντι «στον τραχύ της δουλοσύνης ζυγό» ,τότε για τα προσδοκόμενα ιδανικά ως αγαθά ελευθέρων ανθρώπων ,δεν θ'αργήσει να έρθει ο καιρός όπου θα πάψουν ν'αποτίθενται πλέον εθελόδουλα στην διάθεση κάποιων ολίγων διαχειριστών της εξουσίας και του λιπαρού οικονομισμού .Αλλά θα είναι στοιχεία ερειδόμενα εις την μέχρι της αυτοθυσίας έκρηξη ζωής των παλιγεννημένων ηρώων .Η επάνοδος των ηρώων στην καθημερινότητα είναι η υστάτη ελπίδα που απέμεινε.

Ο Αγκιτάτορας